

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a Mgr. Petra Pospíšila, ve věci

žalobkyně: **Brennerei Starrein GmbH**, DIČ ATU53412409, CZ777612853
sídlem Starrein 42, 2084 Weitersfeld (Rakousko)
zastoupená advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2016, č. j. 21298-3/2016-900000-304.1,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 2. 3. 2016, č. j. 13461/2016-630000-31 (dále jen „správní orgán prvního stupně“). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně žalobci vyměřil ke dni 24. 2. 2014 spotřební daň

z lihu ve výši 8 211 990 Kč, a to za dopravení 24 240 kg, tj. 28 814,1 litrů etanolu v kvalitě úkap, dokap do daňového skladu společnosti Lihovar Budeč spol. s r. o. v režimu podmíněného osvobození od daně ve smyslu § 25 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v rozhodném znění (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Dle správního orgánu prvního stupně žalobkyně porušila režim podmíněného osvobození od daně podle § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních tím, že ve stanovené lhůtě neukončila dopravu vybraných výrobků (v tomto případě lihu) do daňového skladu, jenž byl uveden v elektronickém průvodním dokladu (dále jen „eAD“) jako přijímající daňový sklad. Tímto pochybením měla žalobkyně podle § 9 odst. 3 písm. f) zákona o spotřebních daních vzniknout povinnost spotřební daň přiznat a zaplatit, přičemž žalobkyně nepodala na základě výzvy správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 10. 2015 řádné daňové tvrzení, a proto jí správní orgán prvního stupně výše citovaným rozhodnutím ze dne 2. 3. 2016 spotřební daň vyměřil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobkyně má za to, že právní závěry žalovaného vycházejí z nesprávného právního posouzení dané věci. V první řadě zpochybňuje, že by v průběhu přepravy předmětného lihu došlo k porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně. Doprava dle žalobkyně proběhla z daňového skladu Bundesmonopolverw.Offenbach v Německu do daňového skladu Lihovar Budeč spol. s r. o. v České republice v souladu s § 25 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o spotřebních daních, přičemž předpoklad pro uplatnění následku § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních v podobě porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, tzn. nedopravení výrobků v tomto režimu ve stanovené lhůtě do daňového skladu, nebyl naplněn. Žalobkyně byla totiž v době kontroly ze strany správního orgánu prvního stupně stále ještě ve lhůtě pro dopravení předmětného lihu do určeného daňového skladu, a proto v době kontroly nemohlo být konstatováno nedopravení tohoto lihu do určeného daňového skladu ve stanovené lhůtě. Dle žalobkyně pak nemohla být překážkou této úvaze ani skutečnost, že část předmětného lihu již v době kontroly ze strany správního orgánu prvního stupně byla stočena do nádrží v daňovém skladu Lihovaru Budeč spol. s r. o., neboť v tomto daňovém skladu je jeho provozovatel stále oprávněn skladovat vybrané výrobky v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně. Žalobkyně dále uvádí, že pouze část předmětného lihu byla v době kontroly ze strany správního orgánu prvního stupně stočena do nádrží daňového skladu v České republice, přičemž zbylý objem lihu byl správním orgánem prvního stupně zajištěn, čímž došlo fakticky ke znemožnění jeho přepravy do určeného daňového skladu. Důležité dle žalobkyně je, že předmětný líh nakonec skončil ve své cílové destinaci, a sice v daňovém skladu Lihovaru Budeč spol. s r. o.
4. Žalobkyně dále brojí proti názoru žalovaného, že místem porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně byla Česká republika, resp. že k porušení tohoto režimu došlo na území České republiky. Ze skutkového stavu přitom vyplývá, že předmětný líh měl být doručen do daňového skladu na území Rakouska, proto i místem případného porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně je Rakousko, popřípadě Spolková republika Německo. Jestliže pak dle žalobkyně nedošlo k případnému porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně na území České republiky, nemohla vzniknout žalobkyni povinnosti přiznat a zaplatit daň dle § 28 zákona o spotřebních daních. Žalobkyně je dále toho názoru, že správní orgán prvního stupně, ani žalovaný při svém rozhodování nepřihlédli dostatečně k tomu, co vyplynulo v řízeních najevo, zejména v rozporu se zásadou vstřícnosti orgánů veřejné správy nepřihlédli k míře zavinění a úmyslu ze strany žalobkyně, přičemž správní orgány vůbec nezhodnotili, zda neexistuje alternativní řešení dané situace, například uložením pokuty.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně konstatuje, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami odvolacími. Dle žalovaného je nesporné, že v rámci dopravy předmětného lihu, dopravovaného v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně z daňového skladu v Německu do daňového skladu v Rakousku na základě eAD ze dne 20. 2. 2014 s referenčním kódem ARC: 14DE3200000001148409 (dále jen „eAD-DE“) došlo k částečnému stočení tohoto lihu v areálu daňového skladu společnosti Lihovar Budeč spol. s r. o., tedy v České republice. Dle žalovaného je předmětem sporu právní zhodnocení této skutečnosti. Žalovaný dále odkazuje na komunitární právní úpravu, která se na projednávanou věc vztahuje. Dle žalovaného může být v souladu s § 26 odst. 1 zákona o spotřebních daních zboží v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně pouze na základě elektronického správního dokladu. Netrvát na správnosti údajů, uvedených v těchto dokladech, by pak dle žalovaného znamenalo rezignaci na boj proti daňovým únikům. Z eAD-DE přitom vyplývá, že odesílatelem předmětného lihu byl v dané věci daňový sklad v Německu a příjemcem byl daňový sklad v Rakousku. Za situace, kdy došlo k odplobování nádrže s předmětným lihem a částečnému stočení tohoto lihu v areálu daňového skladu společnosti Lihovar Budeč spol. s r. o., došlo dle žalovaného současně k propuštění ke spotřebě dle čl. 7 bodu 1. Směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS (dále jen „Směrnice č. 2008/118/ES“), a sice porušením režimu podmíněného osvobození od spotřební daně ve smyslu § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních. S ohledem na tuto skutečnost pak již ani nemohl být předmětný lih dopraven do určeného daňového skladu, ačkoliv ještě neuplynula lhůta pro tuto dopravu. Žalovaný dále uvádí, že odpovědnost plátce daně za porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně je odpovědností objektivní, což mj. vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, a tudíž v dané věci ani nebylo na místě posuzovat míru zavinění či úmysl žalobkyně, neboť správní orgán prvního stupně za naplnění podmínek § 28 odst. 1, resp. § 9 odst. 3 písm. f) zákona o spotřebních daních ani neměl na výběr jiný postup, než vyzvat k podání řádného daňového tvrzení, případně vyměřit daň sám. Závěrem žalovaný podotýká, že názor žalobkyně, že předmětný lih nakonec skončil tam, kde měl, není správný, neboť ačkoliv žalobkyně vystavila dne 21. 2. 2014 eAD s referenčním kódem ARC: 14ATI0221S00000913491 pro dopravu předmětného lihu z daňového skladu žalobkyně v Rakousku do daňového skladu Lihovaru Budeč spol. s r. o. (dále jen „eAD-AT“), tato doprava nemohla nikdy proběhnout, protože předmětný lih nikdy nebyl vypraven z daňového skladu v Rakousku, což je mj. podmínka pro dopravování zboží v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně.

IV. Obsah dalších podání

6. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvádí, že předmětem sporu nejsou skutkové okolnosti případu, ale posouzení míry zavinění v daném obchodním případě a zda tato míra způsobuje takové důsledky, jaké správní orgán prvního stupně a žalovaný z toho pro žalobkyně dovozují. K pochybení v tomto případě došlo na straně dopravce, který namísto toho, aby dopravil předmětný lih do daňového skladu v České republice přes daňový sklad v Rakousku, zamířil přímo do daňového skladu v České republice. Dále je dle žalobkyně sporné, zda vůbec předmětný lih opustil režim podmíněného osvobození od spotřební daně, o čemž má rozhodnout soud. Žalobkyně rovněž zpochybňuje užití Směrnice č. 2008/118/ES v daném případě, když dle žalovaného došlo k porušení zákona o spotřebních daních. Žalobkyně dále uvádí, že rozsudky Městského soudu v Praze, na něž se žalovaný při svém rozhodování odkazoval, nejsou přiléhavé, neboť v nyní projednávané věci nedošlo ani k jednání s úmyslem podvodu, ani k doručení předmětného vybraného výrobku, osvobozeného od spotřební daně v rozporu s tím, jak mělo z dostupné dokumentace vyplývat.
7. Žalovaný v duplice setrvává na svém stanovisku, rozvedeném již v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě. Důvodem k užití Směrnice č. 2008/118/ES je dle žalovaného skutečnost, že

její ustanovení jsou do českého právního řádu transponována prostřednictvím zákona o spotřebních daních.

8. V podání ze dne 30. 4. 2017 žalobkyně doplnila podanou žalobu o další tvrzení, v nichž namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného (i správního orgánu prvního stupně) z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a věc byla nesprávně právně posouzena, protože je napadené rozhodnutí nezákonné a nesprávné. Dle žalobkyně předmětný líh nikdy neopustil režim podmíněného osvobození od spotřební daně, neboť byl do daňového skladu v České republice dopraven podle dokladu eAD-AT. Nemohla tak žalobci ani vzniknout daňová povinnost. Z napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přitom vůbec nevyplývá, kde mělo dojít k porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně. Podle žalobkyně mohlo k porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně dojít nanejvýše neukončením přepravy podle dokladu eAD-DE na území Rakouska nebo Spolkové republiky Německo, proto nemohla s ohledem na teritorialitu zákona o spotřebních daních vzniknout daňová povinnost žalobci na území České republiky. Žalobkyně dále argumentuje tím, že správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu s Nařízením Rady (EU) č. 389/2012 ze dne 2. května 2012 o správní spolupráci v oblasti spotřebních daní a o zrušení nařízení (ES) č. 2073/2004 (dále jen „Nařízení č. 389/2012“), když si u příslušných orgánů celní či daňové správy Rakouské republiky neověřil, zda doklad eAD-AT byl platný či neplatný, resp. zda předmětný líh skutečně byl evidován v daňovém skladu v Rakousku, z něž měl být předmětný líh následně zaslán do daňového skladu Lihovaru Budeč spol. s r. o. Není přitom povinností daňového subjektu zkoumat podmínky nakládky a další náležitosti dopravy vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, když jsou dopravena na základě eAD s referenčním kódem správce daňového skladu odesláni. Dle žalobkyně tak byl předmětný líh dopraven do daňového skladu v České republice v souladu s dokladem eAD-AT, jehož platnost v řízení nebyla nikdy zpochybněna. Dále dle žalobkyně žalovaný konkludentně uznal správnost dokladu eAD-AT, když jako plátce daně určil žalobkyni, protože tvrdí, že plátcem daně je osoba, která poskytla zajištění daně pro dopravu – daňový sklad místa odeslání v Rakousku. K porušení podmínek eAD-AT přitom nedošlo a předmětný líh proto nikdy nemohl opustit režim podmíněného osvobození od spotřební daně, protože nikdy nebyl přerušen řetězec dopravy předmětného líhu z jednoho daňového skladu do jiného, neboť před zahájením vykládky v daňovém skladu Lihovaru Budeč spol. s r. o. existoval platný eAD-DE, na který navazoval platný eAD-AT.
9. Žalovaný na toto podání reagoval vyjádřením, v němž v první řadě poukazuje na opožděnost doplnění žaloby ze strany žalobkyně, neboť již uplynula lhůta pro podání žaloby, která dle § 71 odst. 2 s. ř. s. stanovuje i lhůtu pro doplnění žaloby. Přesto však z procesní opatrnosti k doplnění žaloby žalovaný věcně uvádí, že předmětný líh byl dopravován na základě eAD-DE, nikoliv na základě eAD-AT, jak se žalobkyně nesprávně domnívá. Žalobkyně se tedy nestala plátcem daně na základě dopravy, uskutečňované podle eAD-AT, ale na základě dopravy, uskutečňované podle eAD-DE. Doprava podle eAD-AT se nikdy neuskutečnila, neboť předmětný líh nebyl nikdy z daňového skladu žalobkyně odeslán, proto nebyla doprava v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně z daňového skladu žalobkyně nikdy zahájena. Žalobkyně byla přitom shledána plátcem daně z důvodu, že poskytla zajištění dopravy předmětného líhu podle eAD-DE ze Spolkové republiky Německo do Rakouské republiky jako přijímající daňový sklad, nikoliv proto, že by poskytla zajištění dopravy podle eAD-AT z Rakouské republiky do České republiky jako odesílající daňový sklad. Námitka žalobkyně, že žalovaný tak shledáním žalobkyně plátcem spotřební daně konkludentně uznal správnost dokladu eAD-AT, je tak nesprávná. K námitce nezjištění místa porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně se žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného si žalobkyně protirečí, když na jedné straně uvádí, že k porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně mohlo dojít pouze na území Rakouska či Německa, přičemž následně tvrdí, že § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních by se mohl použít pouze tehdy, pokud by k protiprávnímu opuštění režimu

podmíněného osvobození od spotřební daně došlo na území České republiky. Dle žalovaného pak eAD-AT jím konkludentně akceptován nebyl, protože neodpovídal skutkovému stavu, a to, zda eAD-AT byl či nebyl platný, přitom není relevantní. Stejně tak nic nebránilo správnímu orgánu prvního stupně vyměřit v souladu se zákonem spotřební daň bez ohledu na to, zda informoval či neinformoval zahraniční celní orgány.

V. Předchozí soudní řízení

10. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl, a to rozsudkem ze dne 27. 6. 2021, č. j. 29 Af 135/2016-74, kterým napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti žalovaného citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 Af 135/2016-74, zrušil rozsudkem ze dne 1. 11. 2019, č. j. 9 Afs 218/2019-38 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že v nyní posuzovaném případě bylo důvodem nesrovnalosti to, co se stalo a bylo zjištěno na českém území, tedy stočení lihu v Lihovaru Budeč, nikoli to, co se nestalo na rakouském území, tedy dopravení lihu do Rakouska. Státem, v němž vznikla daňová povinnost, tedy byla ČR. Navíc by odporovalo smyslu spotřební daně z lihu, pokud by byl líh zdaněn v Rakousku, kam nikdy dorazil, a nikoli v ČR, kde byl stočen. Smyslem celého systému spotřební daně z lihu, včetně režimu podmíněného osvobození od daně, je totiž, jak plyne už z názvu spotřební daně, zdanit líh v členském státě jeho spotřeby („*ve státě spotřeby zboží*“ slovy rozsudku č. j. 6 Afs 48/2015 - 45), nikoli v členském státě, kam daný líh nikdy nedorazil a z nějž také nemohl být odeslán do ČR. Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil s názorem krajského soudu, vyjádřeným v bodě 22 jeho rozsudku, že bylo rozhodující, „*zda byl eAD-AT vystaven předtím či potom co byla doprava do přijímajícího daňového skladu ukončena, a zda tedy vůbec na základě tohoto dokladu mohla doprava do přijímajícího daňového skladu proběhnout.*“ Skutkově totiž není sporu o tom, že líh byl do Lihovaru Budeč dopraven přímo z Německa a v rakouském daňovém skladu žalobkyně nikdy nebyl, takže bez ohledu na okamžik vystavení eAD-AT už nebylo možno konstatovat, že doprava proběhla v souladu s tímto elektronickým průvodním dokladem, neboť rozhodně neproběhla na trase z Rakouska do ČR, jak v něm bylo uváděno.
11. Ze stejného důvodu se Nejvyšší správní soud nemohl ztotožnit ani s tvrzením v bodě 21 rozsudku krajského soudu, že „*doprava tudíž proběhla v souladu s elektronickým průvodním dokladem dle § 26 odst. 1 zákona o spotřebních daních.*“ Podle tohoto ustanovení *[v]ybrané výrobky mohou být dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně pouze s elektronickým průvodním dokladem.*“ Ustanovení § 26 a § 27 pak podrobně vymezují vystavování a používání elektronického průvodního dokladu při zahájení dopravy a během dopravy vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně. Implementují tak stručnější požadavky čl. 21 směrnice 2008/118/ES, který v odst. 1, 7 a 8 jasně vymezuje, že dopravu v režimu podmíněného osvobození od daně lze uskutečňovat pouze za použití elektronického průvodního dokladu a jakým způsobem lze reagovat na případné změny místa určení.

VI. Ústní jednání konané dne 15. 6. 2021

12. Žalobkyně při ústním jednání setrvala na své žalobní argumentaci a tedy stanovisku, že rozhodnutí celních orgánů byla nezákonná. Se znalostí § 110 odst. 4 s. ř. s. zakotvujícího vázanost krajského soudu právním názorem zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, žalobkyně namítala, že ani tato skutečnost nebrání tomu, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil, a to z důvodu nedostatečně zjištěných skutkových okolností. Žalobkyně má totiž i nadále za to, že celní orgány zcela nedostatečně posoudily zásadní otázky týkající se předmětné dopravy (zahájení, řádné ukončení) či nakládání s předmětným lihem. Za tímto účelem také navrhovala provedení výsledků úředních osob, resp. statutárního zástupce Lihovaru Budeč spol. s r. o.
13. Žalovaný setrval na svém stanovisku ohledně zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí a zcela se ztotožnil s právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

VII. Posouzení věci soudem

14. Krajský soud v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a v mezích žalobních bodů nyní projednáváné žaloby (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) opětovně přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházející jejich vydání, přičemž na základě takto opětovně provedeného přezkumu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalovaného ohledně opožděnosti doplnění žalobních bodů ze strany žalobce, a to podáním ze dne 30. 4. 2017, neboť rozsah žalobních bodů vymezuje dle § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsah přezkumné činnosti krajského soudu. Dle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Vznesenými žalobními body je přitom správní soud vázán, správní rozhodnutí přezkoumá jen v mezích žalobních bodů, s výjimkou případné nicotnosti a vad řízení ve smyslu § 76 s. ř. s., k nimž správní soud přihlíží z úřední povinnosti bez ohledu na obsah žaloby. K jiným než včas uplatněným žalobním bodům správní soud nepřihlíží. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015-20, „*soud v žádném případě není povinen žalobní body domýšlet, fantazijně o nich spekulovat, resp. konstruovat namísto žalobce všechny možné zásahy do jeho veřejných subjektivních práv, jinak by porušil dispoziční zásadu, podle níž má žalobce ve svých rukou určit, proti čemu a proč žalobu podává, a tím i závažně vymezit rozsah, v němž se má soud věci zabývat.*“ (obdobně srov. např. rozsudky ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, nebo ze dne 18. 11. 2013, č. j. 6 Azs 18/2013-37, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 3. 10. 2016. Lhůta pro podání žaloby, resp. rozšíření žaloby o další žalobní body tak uplynula dne 5. 12. 2016. Jestliže tedy žalobce doplnil žalobu o další žalobní body podáním ze dne 30. 4. 2017, konkrétně tedy o námitku spočívající v nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, je zřejmé, že k tomuto rozšíření došlo po lhůtě k podání žaloby, pročez soud nemůže přihlížet k žalobním bodům, které nebyly uplatněny ve stanovené lhůtě pro podání žaloby. Soud však může přihlížet k argumentaci žalobce, kterou rozšiřuje rozsah skutkových a právních důvodů žalobních bodů, uvedených v žalobě již dříve, vztahujících se k nyní projednáváné věci, tedy k námitce nesprávného právního posouzení dané věci ze strany žalovaného i správního orgánu prvního stupně, založeného především na nesprávném skutkovém zjištění ohledně místa údajného porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně či tvrzení, že předmětný lih skončil v daňovém skladu, ve kterém dle dokumentace skončit měl.
16. Podstatu nyní projednáváné věci tedy tvoří nesouhlasná polemika žalobce s právními závěry správního orgánu prvního stupně, aprobovanými žalovaným, že žalobci vznikla povinnost uhradit spotřební daň z lihu z toho důvodu, že porušil režim podmíněného osvobození od daně podle § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních tím, že ve stanovené lhůtě neukončil dopravu vybraných výrobků (v tomto případě lihu) do daňového skladu, jenž byl uveden v elektronickém průvodním dokladu jako přijímající daňový sklad.
17. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalovaný konstatoval, že za situace, kdy došlo k odplobování nádrže s předmětným lihem a částečnému stočení tohoto lihu v areálu daňového skladu společnosti Lihovar Budeč spol. s r. o, došlo současně k propuštění ke spotřebě dle čl. 7 bodu 1. Směrnice č. 2008/118/ES, a sice porušením režimu podmíněného osvobození od spotřební daně ve smyslu § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních. S ohledem na tuto skutečnost pak již ani nemohl být předmětný lih dopraven do určeného daňového skladu, ačkoliv ještě neuplynula lhůta pro tuto dopravu. Podle citovaného čl. 7 odst. 1 Směrnice 2008/118/ES „*daňová povinnost ke spotřební dani vzniká okamžikem propuštění ke spotřebě a v členském státě, v němž k tomuto propuštění došlo*“, přičemž dle odst. 2 bodu 1. Tohoto článku se pro účely této směrnice propuštěním ke spotřebě „*rozumí situace, kdy zboží podléhající spotřební dani opustí režim s podmíněným osvobozením od daně, včetně neoprávněného opuštění.*“ Pro doplnění je třeba poukázat i na čl. 10 odst. 1 Směrnice 2008/118/ES,

dle něhož „pokud v průběhu přepravy zboží podléhajícího spotřební dani v režimu s podmíněným osvobozením od daně dojde k nesrovnalosti, která má za následek propuštění tohoto zboží ke spotřebě podle čl. 7 odst. 2 písm. a), nastává propuštění ke spotřebě v členském státě, v němž k nesrovnalosti došlo.”

18. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 21. 2. 2014 byla správním orgánem prvního stupně (na základě rozkazu ke službě č. 630302J-114/2014) provedena v daňovém skladu CZ0500470S003 společnosti Lihovaru Budeč spol. s r. o. (na adrese Budeč č. p. 52, 37892 Budeč) kontrola dopravy vybraných výrobků – předmětného lihu. Lih byl dopravován ve smyslu § 25 zákona o spotřebních daních v režimu podmíněného osvobození od daně dopravcem Schildecker Transport GmbH (sídlem Industriegelände Objekt 2, 3435 Pischelsdorf, Rakousko), konkrétně nákladní soupravou tvořenou tahačem a cisternovým návěsem, na základě eAD-DE mezi daňovým skladem DE00001237810 Bundesmonopolverw München (na adrese Neumarkter Str. 1, 81673 München, Německo) a daňovým skladem ATV2208717010 Brennerei Starrein GmbH (na adrese Starrein 42, 2084 Weitersfeld, Rakousko - daňový sklad žalobce). Doklad eAD-DE (CMR č. 402.165881.01) a doklad Wiedeschein Nr. 3. předložil na výzvu úřední osoby dne 21. 2. 2014 řidič dopravce. Na dotaz, z jakého důvodu je prováděna vykládka v daňovém skladu Lihovaru Budeč spol. s r. o., byl majitelem této společnosti přítomným při vykládce, předložen eAD-AT na dopravu předmětného lihu mezi daňovými sklady Brennerei Starrein GmbH a Lihovarem Budeč spol. s r. o. Na základě kontroly záznamového zařízení řidiče vozidla dopravce správní orgán prvního stupně zjistil, že řidič vozidla dopravce stál již dne 20. 2. 2014 večer před branou do areálu daňového skladu Lihovaru Budeč spol. s r. o., aniž by cesta byla vedena přes Rakousko, a proto dospěl k závěru, že byly porušeny podmínky dopravy na základě eAD-DE, neboť předmětný lih byl v daňovém skladu žalobce evidován pouze dokladově, přičemž fyzicky do daňového skladu nikdy nedorazil. Správní orgán prvního stupně shledal, že předmětným pochybením došlo k naplnění podmínek pro aplikaci § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních, což mělo za následek vznik povinnosti přiznat a zaplatit spotřební daň ve smyslu § 9 odst. 3 písm. f) zákona o spotřebních daních, a proto dne 22. 10. 2015 vyzval žalobce k podání řádného daňového tvrzení. Jelikož tak žalobce neučinil, vyměřil správní orgán prvního stupně žalobci dne 2. 3. 2016 spotřební daň, jak uvedeno výše.
19. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. platí, že „[z]ruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.“ Krajskému soudu v nyní projednávané věci tak nezbyvá, než se ztotožnit s právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným ve zrušujícím rozsudku č. j. 9 Afs 218/2019-38, v němž přesvědčivě vyvrací argumentaci žalobkyně, předestřenou v podané žalobě, na níž setrvává i v navazujícím „novém“ řízení před krajským soudem.
20. Krajský soud proto nemůže přisvědčit žalobním námitkám žalobkyně, jejichž podstatu tvoří její nesouhlasná polemika s právním názorem celních orgánů a na něm založeným postupem, v důsledku něhož měla žalobkyně přijít o beneficium podmíněného osvobození od spotřební daně z lihu. Pro žalobkyni byla především spornou otázka, zda české celní orgány byly příslušné tuto skutečnost konstatovat a spotřební daň jí vyměřit.
21. Krajský soud se předně neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že správní orgány neposoudily míru zavinění či úmysl žalobce v předmětné věci, resp. zda tato míra dosahuje takové intenzity, že bylo nutné žalobci vyměřit spotřební daň. V oblasti veřejného práva je totiž, na rozdíl od oblasti práva soukromého, odpovědnost právnických a podnikajících fyzických osob koncipována převážně na principu objektivní odpovědnosti, ve většině případů tedy zákon pro vznik odpovědnosti nevyžaduje zavinění subjektu. Ve vztahu k odpovědnosti za porušení dopravy v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně ve smyslu § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2015, č. j. 3 Af 5/2012-97, v němž městský soud dospěl k závěru, že „jak z dikce zákona, tak i z dikce Směrnice vyplývá, že porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy vybraných výrobků je objektivní skutečností. K uvedenému závěru dospěl soud nejen jazykovým výkladem § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních, který

klade důraz na objektivně nastalé skutečnosti bez ohledu na to, kdo tyto skutečnosti způsobil a za jakých okolností k nim došlo. Zákon totiž definuje porušení podmíněného osvobození jako případ, kdy se výrobky dostanou mimo daný režim, ale již neřeší, který subjekt opuštění režimu zapříčinil a jaké okolnosti na opuštění režimu měly vliv. Také smysl a účel právní úpravy podporuje závěr, že na porušení režimu je třeba nahlížet jako na objektivní skutečnost. Povinnost daň přiznat a zaplatit se tedy váže ke skutečnosti, že výrobky byly propuštěny pro domácí spotřebu, a to bez ohledu na to, kdo tuto skutečnost způsobil.“ Pokud tedy dojde k naplnění předpokladu pro uplatnění § 28 odst. 1, potažmo § 9 odst. 3 písm. f) zákona o spotřebních daních, vznikne daňovému subjektu povinnosti přiznat a zaplatit daň bez ohledu na míru zavinění či úmysl, s jakým k porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně dle § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních došlo.

22. Podmíněné osvobození od spotřební daně je zvláštní režim, jehož smyslem je odklad povinnosti přiznat nebo zjistit, vyměřit a zaplatit daň až do dne uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu. Podle § 19 odst. 1 zákona o spotřebních daních je vybraný výrobek v režimu podmíněného osvobození od daně, jestliže je umístěn v daňovém skladu podle § 3 písm. f) nebo je dopravován za podmínek stanovených pro dopravu a vývoz (§ 24 až 27f). Podobně jako v případě osvobození od spotřební daně je i podmíněné osvobození určitým beneficiem, které je navíc v případě podmíněného osvobození z povahy věci pouze dočasné, neboť nejde o sejmutí ale o pouhé odložení daňové povinnosti vázané na dodržení podmínek osvobození. Lze tak i na podmíněné osvobození od spotřební daně uplatnit obecný princip vyjádřený ve vztahu k osvobození od spotřební daně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 5 Afs 2/2015 - 76: „*Toto osvobození lze, stejně jako jiná osvobození od daně, vnímat jako dobrodíní zákonodárce ve vztahu k některým druhům zboží či způsobům jejich použití, které se zákonodárce rozhodl nezatížit spotřební daní, kterou jinak obecně daný druh zboží zatěžuje. Daňový subjekt ovšem může takové osvobození využívat jen tak dlouho, dokud dodržuje zákonem stanovené způsoby nakládání a další podmínky, neboť právě jejich respektováním je podmíněno trvání osvobození samotného. Obecná ústavní zásada zakotvená v čl. 2 odst. 4 Ústavy a v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, že každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, vylučuje, aby zákon taxativním výčtem upravil způsoby nakládání s minerálními oleji osvobozenými od spotřební daně.*“
23. Jak zdůrazňuje Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku č. j. 9 Afs 218/2019-38, podmíněné osvobození od spotřební daně bylo do českého práva zavedeno v souvislosti se vstupem do EU, jak plyne z důvodové zprávy k zákonu o spotřebních daních: „*V Evropské unii se legislativní úprava spotřebních daní řídí zásadou umožnit volný oběh zboží nezatíženého spotřební daní až do dne, kdy je toto zboží dodáno pro konečnou spotřebu. Zároveň však je nezbytné (vzhledem k možným daňovým únikům) zajistit, aby pohyb nezdaněného zboží byl pod daňovým dohledem. To je řešeno režimem pohybu zboží pod daňovým dohledem, který v souladu s terminologií užívanou v Evropské unii nazýváme režimem podmíněného osvobození od daně (Směrnice 92/12/EHS). Základním principem tohoto režimu je využívání tzv. daňových skladů. V daňových skladech a při dopravě mezi těmito sklady se zboží (v terminologii zákona o spotřebních daních ‚vybrané výrobky‘) pohybuje pod daňovým dohledem.*“ Obdobně vyložil smysl zavedení režimu podmíněného osvobození od spotřebních daní i v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 Afs 48/2015-45, kde Nejvyšší správní soud připomněl, že „*unijní harmonizace spotřebních daní reagovala na zánik hraničních kontrol mezi členskými státy EU. Povinnost spotřební daň přiznat a zaplatit tak zásadně vzniká až ve státě spotřeby zboží. Krom dalších aspektů unijní právní úprava tedy musela upravit režim, který by umožňoval obchod se zbožím zatíženým spotřební daní v případech, kdy ještě nevznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a současně by bránil riziku daňových úniků. Za tím účelem směrnice Rady 92/12/EHS, o obecné úpravě, držení, pohybu a sledování výrobků podléhajících spotřební daní zakotvila režim s podmíněným osvobozením od daně, jímž se rozumí ‚daňový režim používaný při výrobě, zpracování, skladování a přepravě výrobků podmíněně osvobozených od spotřební daně‘ [čl. 4 písm. c) směrnice]. V rámci tohoto režimu je omezený okruh subjektů oprávněn s vybranými výrobky nakládat, aniž by jim vznikla povinnost spotřební daň přiznat a bezprostředně zaplatit. Povinnost spotřební daň přiznat a zaplatit je tak podmíněně odložena zásadně až do okamžiku uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu [srov. čl. 5 a 6 odst. 1 směrnice; ostatně anglické znění směrnice používá termín *duty suspension*,*

tzp. výstižnější je skutečně hovořit o podmíněném odložení výběru daně než o podmíněném osvobození, viz čl. 4 písm. c) směrnice]. Vedle této funkce usnadňující volný pohyb vybraných výrobků má režim s podmíněným osvobozením od daně ještě další funkci spočívající v zabránění daňovým únikům.“

24. Pohledem tohoto účelu zákona a pohledem unijního práva, které je jím implementováno do českého práva, je třeba vykládat ta ustanovení zákona o spotřebních daních, která určují, jaká porušení podmínek mají vést k tomu, že zboží „vypadne“ z režimu podmíněného osvobození od daně. S takovou situací počítá § 4 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebních daních, podle nějž se za plátce spotřební daně pokládá *právnícká nebo fyzická osoba, (...) která poskytla zajištění daně při dopravě vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně, při níž došlo k porušení tohoto režimu [§ 9 odst. 3 písm. f) a § 28]; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnícká nebo fyzická osoba, která se na porušení tohoto režimu podílela, pokud si byla tohoto porušení vědoma nebo pokud lze důvodně předpokládat, že si ho vědoma být měla, (...).* Podle zde uvedeného § 9 odst. 3 písm. f) téhož zákona vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit *„okamžikem porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy vybraných výrobků v tomto režimu (§ 28).“* Uvedený § 28 zákona o spotřebních daních pak v odst. 1 vymezuje, co se pokládá za porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy: *K porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy dojde, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2, jestliže u dopravovaných vybraných výrobků není ve stanovené lhůtě ukončena jejich doprava do daňového skladu, oprávněnému příjemci, na místo přímého dodání, na místo vývozu, osobě uvedené v § 11 odst. 1 písm. d) nebo e) nebo příjemci podle směrnice Rady o obecné úpravě spotřebních daní v jiném členském státě.“* Dle odst. 2 téhož ustanovení pak plyne, že *„pokud nebyly splněny podmínky uvedené v odstavci 1 v důsledku nepředvídatelné ztráty nebo znehodnocení nebo v důsledku ztrát ve smyslu § 49 odst. 11 nebo § 71 odst. 2 a orgán uvedený v § 26 odst. 3 místně příslušný odesílajícímu daňovému skladu nebo místu dovozu, ze kterého byla doprava zahájena, byl o této události bezodkladně informován, nepovažuje se nesplnění těchto podmínek za porušení režimu podmíněného osvobození od daně.“*
25. Krajský soud, ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu, konstatuje, že citované ustanovení § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních nelze vykládat a aplikovat izolovaně a dovozovat z něj, že pokud v nyní posuzovaném případě k nějakému porušení režimu podmíněného osvobození od daně došlo, pak mohlo spočívat jedině v tom, že dopravovaný líh nebyl dopraven do daňového skladu žalobkyně v Rakousku, jak se mělo stát podle dokladu eAD-DE, takže tato doprava nebyla ukončena. Takový přístup však izoluje jedinou skutečnost, tedy nedoručení vybraných výrobků do Rakouska, od celého průběhu dopravy, a při zaměření pouze na § 28 odst. 1 zákona o spotřebních daních odhlíží od výše uvedeného smyslu zavedení možnosti dopravy vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně a také od souvisejícího § 28 odst. 4 téhož zákona: *„Zjistí-li se, že k porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy došlo na daňovém území České republiky, povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká na daňovém území České republiky.“* Právě toto ustanovení je pouze provedením čl. 7 a na něj navazujícího čl. 10 odst. 1 směrnice 2008/118/ES. V nyní posuzovaném případě tedy nešlo o přímý účinek směrnice, která by zakládala povinnosti jednotlivci.
26. Skutečnost, že došlo k porušení režimu podmíněného osvobození od daně, nebyla v nyní posuzovaném případě dána pouze tím, že 21. 2. 2014 nedorazila cisterna s lihem do daňového skladu žalobkyně v Rakousku, ale v první řadě tou skutečností, která takové doručení znemožnila. Tou byl fakt, že téhož dne již byl líh, který měl být dovezen z Německa do Rakouska, stáčen do denaturační nádrže v Lihovaru Budeč, což jeho doručení do Rakouska znemožnilo. Právě tato skutečnost zároveň naplnila hypotézu výše citovaného § 28 odst. 4 zákona o spotřebních daních a založila působnost českých celních orgánů ve vztahu k přepravovanému lihu a povinnost žalobkyně daň přiznat a zaplatit na daňovém území ČR. Zatímco totiž do té doby bylo stále ještě teoreticky možné, že by cisterna, zaparkovaná přes noc z 20. 2. 2014 na 21. 2. 2014 dorazila do daňového skladu žalobkyně v Rakousku, a naplnila tak podmínky dokladu eAD-DE, a následně vyrazila zpět do Lihovaru Budeč, a naplnila tak podmínky nově vydaného dokladu eAD-AT; po stočení, k němuž docházelo 21. 2. 2014 ráno, již takový postup nebyl možný, protože převážený

líh byl stočen, tedy rozdělen a zčásti denaturován. Tím byly nejen porušeny podmínky dokladu eAD-DE, což by autoritativně mohly konstatovat rakouské orgány, ale zejména bylo znemožněno naplnění podmínek nově vydaného dokladu eAD-AT, podle nějž měl být líh dopraven z daňového skladu v Rakousku do Lihovaru Budeč. Taková doprava již nemohla proběhnout a neproběhla. Právě proto nelze zároveň tvrdit, že tímto novým dokladem bylo „pokryto“ stočení lihu v Lihovaru Budeč, neboť uvedený doklad předpokládal naložení lihu v daňovém skladu v Rakousku, k němuž nedošlo a již dojít nemohlo, takže deklaroval něco, co se nestalo.

27. Krajský soud proto uzavírá, že stočení lihu v Lihovaru Budeč, nedovezení do daňového skladu žalobkyně v Rakousku a faktické neodeslání lihu z tohoto rakouského daňového skladu do Lihovaru Budeč nelze vnímat jako tři izolované události, ale jako události vzájemně propojené, které naplnily hypotézu § 28 odst. 1 a odst. 4 zákona o spotřebních daních. Aktivitou, která vedla k porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně z lihu, tedy bylo v první řadě jeho stočení na území ČR. K porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy tak došlo na daňovém území ČR, kde také žalobkyni vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit. V nyní posuzovaném případě bylo důvodem nesrovnalosti to, co se stalo a bylo zjištěno na českém území, tedy stočení lihu v Lihovaru Budeč, nikoli to, co se nestalo na rakouském území, tedy dopravení lihu do Rakouska. Státem, v němž vznikla daňová povinnost, tedy byla ČR. Navíc by odporovalo smyslu spotřební daně z lihu, pokud by byl líh zdaněn v Rakousku, kam nikdy dorazil, a nikoli v ČR, kde byl stočen. Smyslem celého systému spotřební daně z lihu, včetně režimu podmíněného osvobození od daně, je totiž, jak plyne už z názvu spotřební daně, zdanit líh v členském státě jeho spotřeby, nikoli v členském státě, kam daný líh nikdy nedorazil a z nějž také nemohl být odeslán do ČR.
28. V tomto ohledu se krajský soud neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně předestřenu v „novém“ řízení po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, v níž zpochybňovala způsob zjišťování skutkových okolností ze strany celních orgánů. Krajský soud se totiž tímto směrem vydal již v citovaném rozsudku č. j. 29 Af 135/2016-74, kde dospěl k závěru, že žalovaný i správní orgán prvního stupně postupovali v rozporu se zákonem, když závěr o uvedení předmětného lihu žalobcem do volného daňového oběhu (propuštění ke spotřebě) dovodili ze skutečnosti, že předmětný líh byl v době kontroly ze strany správního orgánu prvního stupně již částečně stočen do nádrží přijímajícího daňového skladu Lihovaru Budeč spol. s r. o., neboť si takový úsudek učinili na základě hodnocení dopravy dle eAD-DE, k čemuž ovšem nebyli příslušní, a pro konstatování pochybení dle eAD-AT neexistují ve správním spise podklady. Zejména krajský soud vytýkal celním orgánům, že neměli postaveno na jisto, zda byl předmětný líh skutečně řádně zaevidovaný ze strany žalobce v daňovém skladu žalobce a zda byl doklad eAD-AT vystaven dříve, než byl přijímajícím daňovým skladem předmětný líh přijat, tj. zda vůbec mohlo proběhnout řádné ukončení dopravy předmětného lihu na základě dokladu eAD-AT v daňovém skladu Lihovar Budeč spol. s r. o. Napadené rozhodnutí proto dle krajského soudu vycházelo ze skutkového stavu, který nemá oporu ve správním spise, a je tak naplněn důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jak již bylo konstatováno výše, s tímto názorem se ovšem Nejvyšší správní soud neztotožnil, neboť měl naopak za to, že skutková zjištění celních orgánů byla dostatečná pro učinění předmětného právního závěru a tedy i pro stanovený postup. Výtky na jejich adresu předestřené krajským soudem totiž Nejvyšší správní soud považoval za chybné, neboť vycházely z nesprávného právního názoru, založeného na izolovaném výkladu dotčených právních předpisů. Z toho důvodu krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, nemůže přisvědčit námitkám žalobkyně, v nichž požaduje doplnění skutkových zjištění a opětovné posouzení zjištěného skutkového stavu, neboť skutkový stav, z něhož při formulaci svého právního názoru celní orgány vycházely, je třeba považovat za dostatečný. Ze stejného důvodu také krajský soud odmítl důkazní návrhy žalobkyně, neboť je vyhodnotil jako nerelevantní a nadbytečné.

29. K opakovaně vznášené námitce žalobce ohledně formalistického přístupu žalovaného ve vztahu k dodržování pravidel, aniž by se skutečně zabýval tím, zda byly či nebyly narušeny fiskální zájmy členských států Evropské unie, krajský soud poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku č. j. 9 Afs 218/2019-38, s nímž se ztotožňuje: „Závěr, že i v nyní posuzovaném případě došlo stočením libu na území ČR k porušení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně z libu, zároveň nelze chápat jako pouhý formalismus a překlénout jej poukazem na to, že finální destinací dopravovaného libu měla být podle dvojice elektronických dokladů, tak jak byly postupně vydány, právě ČR a došlo pouze k „vynechání zastávky“ v Rakousku. Takový přístup by totiž zcela odhlížel od smyslu celého režimu podmíněného osvobození od spotřebních daní, jak byl vyložen výše. Tímto smyslem je na straně jedné umožnit a usnadnit dopravu vybraných výrobků mezi členskými státy, ovšem zároveň zajistit, aby pohyb nezdaněného zboží byl stále pod daňovým dohledem. K tomu slouží fungování celého systému EMCS, přičemž tento systém může fungovat pouze za předpokladu, že reálný pohyb vybraných výrobků bude odpovídat pohybu, který byl ohlášen prostřednictvím elektronických průvodních dokladů (e-AD), neboť jedině tak mohou celní orgány jednotlivých členských států vědět, kde se vybrané výrobky právě nacházejí a případně je také zkontrolovat.“

VIII. Závěr a náklady řízení

30. Na základě výše uvedeného krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. června 2021

JUDr. Zuzana Bystrická v.r.
předsedkyně senátu